

ἐν τῇ αἰθούσῃ, ὀδηγοῦσα ἐκ τῆς χειρὸς τὸν Λαζαρίλλον ἐνδεδυμένον ὡς ἀκόλουθον.

« Ἴδὲ μήτηρ! τί ὠραῖον ἀκόλουθον θὰ ἔχω, εἶπεν εἰς τὴν κόμπησαν.

— Κόρη μου, ἀγαπητὴ μου κόρη, ἔκραζεν ἡ μήτηρ χύνουσα πικρὰ δάκρυα, ἀναμνήσθητι ἐμοῦ!

— Εἶναι ἡ κόρη σας, ἐξοχώτατε; ἠρώτησεν ὁ διοικητὴς τὸν κόμπητα.

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ κόμπης τρέχων πρὸς τὴν Λαυρεντίαν, οἰονεὶ φοβούμενος μήπως τὴν ἀπαγάγῃσι.

— Ἔχω διαταγὴν νὰ τὴν ἀπαγάγω, εἶπεν ὁ διοικητὴς κάμων σημειῖον εἰς δύο στρατιώτας, οἵτινες ὤρμησαν πρὸς τὴν παῖδα.

— Τί! καὶ αὐτὴν; ἄτιμε! ἀνέκραξεν ὁ πατὴρ χύνων πικρὰ δάκρυα.

— Φονεύσατέ με, εἶπεν ἡ κόμπησα, ἀλλὰ ἀφήσατε τὸ τέκνον μου εἰς τὸν πατέρα του.

— Μικρὰ μου κόρη! ἀγαπητὴ μου κόρη! » οὐρλιάζεν ὁ κόμπης ὁρμών κατὰ τὸν στρατιωτῶν μὲ τὸ ξίφος ἐν τῇ χειρὶ.

Ἄλλὰ ἐξ ἔνοπλοι ἐρρίφθησαν ἐπ' αὐτοῦ καὶ τῷ ἀπέσπασαν τὸ ξίφος.

Ἀπήγαγον τὸ τέκνον καὶ τὴν μητέρα.

Μέντε λεπτά μετὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτῶν, ἠκούσθη διπλῆ κραυγὴ, διπλοῦς στεναγμοῦ, διπλῆ αἰμωγὴ, αἵτινες ἀντήχησαν βαθύτατα ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ κόμπητος.

Ἐπεσε λειπόθυμος ἐπὶ τῆς ἑδρας του, σφίγγων τὴν κεφαλὴν του διὰ τῶν χειρῶν του οἰονεὶ θέλων νὰ θραύσῃ αὐτὴν.

Ὁ Λαζαρίλλος, εἰς δύο βημάτων αὐτοῦ ἀπόστασιν, θέλων νὰ τὸν ἐκβάλλῃ τῆς ἀπελπισίας εἰς ἢ ἦτο βεβουλισμένος, τῷ εἶπε

« Ἦ ἔξοχότης σας ἔχει διαταγὴν νὰ μοὶ δώσῃ;

— Μάλιστα εἶπεν ὁ κόμπης, λάβε τὴν δαῖδα ταύτην, εἰσέλθε εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κομησσίας καὶ θέσον πῦρ εἰς τὰ ἐπικαλύματα »

Ὁ Λαζαρίλλος ἔλαβε τὴν δαῖδα καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον.

Ὁ κόμπης ἔλαβεν ἑτέραν καὶ ἔθεσε πῦρ εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς αἰθούσης λέγων:

« Αἶθουσα ἐν ἧ μοὶ ἔλεγε χαῖρε ἕταν ἀνεχώρουν διὰ τὴν μάχην, αἶθουσα ἐν ἧ μὲ ἐδέχετο, κατε ὡς τὸ δωμάτιον ἐν ᾧ ἀνεπαύετο χθές; κατε ὀλόκληρον ἀνάκτορον τῶν προγόνων μου! Ἦ πρώτη σας κατοικία καταστραφεῖτω σὺν τῇ τελευταίᾳ θυγατρὶ σας, ᾧ ἀνδρῶν κόμπητες Ἀλάρκου! »

Ὁ Λαζαρίλλος εἰσῆλθεν ἐν τῇ αἰθούσῃ ὠχρὸς καὶ ἐκπεπληγμένος.

« Τὸ πᾶν καίεται, κύριε, εἶπε τρέμων καθ' ἅπαντα αὐτοῦ τὰ μέλη.

— Καλῶς, τέκνον μου, εἶπεν ὁ κόμπης διὰ τὸν κόπον σου, λάβε τοῦτο, εἶναι τὸ τελευταῖον μου χρυσοῦν σκουδον, καὶ ἔπειτα ἐπανάλαβε τὸν δρόμον σου ἐπὶ τῶν μεγάλων ὁδῶν εἰς οὐδὲν θὰ δυνηθῶ νὰ σε ὠφελέσω τοῦ ἀνακτόρου πυρποληθέντος, θὰ εἶμαι δυστυχέστερος σοῦ.

— Δὲν σὰς μένει λοιπὸν τίποτε, κύριε; ἠρώτησεν ὁ ἀκόλουθος.

— Μοὶ μένει τὸ ξίφος μου, Λαζαρίλλε » εἶπεν ὑπερφάνως ὁ κόμπης, ἀναλαμβάνων τὸ ξίφος του, ἕπερ οἱ στρατιῶται ἐρρίψαν κατὰ γῆς.

Ἐξῆλθον ἀμφοτέρω.

Ὁπισθεν δ' αὐτῶν κατέρρευσε ὀλόκληρον τὸ ἀνάκτορον...

Εἰς τὰ περίξ τῆς Τολέδης ἔκειτο τὸ φρεῦριον τοῦ κόμπητος Ἀλάρκου...

Ἐν Σύρῳ 1ην Δεκεμβρίου 1873. Δημήτριος Α. Ζώρας.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΑΣΜΑΤΑ.

Ποίημα Βικτ. Οὐγκώ μετάφρασις Σ. Στάη.

1.

Φεῦ! ὀπόσας εἶδον νὰ ἀποθνήσκωσι νεάνιδας! (1) τοιαύτη εἶναι ἡ εἰμαρμένη. Ἀπαιτεῖται θῦμα εἰς τὸν θάνατον. Πέπρωται ἵνα ὁ χόρτος πίπτη ὑπὸ τὴν ἀκμὴν τῶν δρεπάνων· πέπρωται ἵνα εἰς τὸν χορὸν οἱ φιλοπαίγμονες τετράχοροι καταπατῶσι βόδα ὑπὸ τὰ βήματά των· πέπρωται ἵνα τὸ ὕδωρ ἐξαγλήται διατρέχον τὰς κοιλάδας· πέπρωται ἵνα ἡ ἀστραπὴ λάμπῃ καὶ νὰ λάμπῃ δι' ὀλίγον πέπρωται ἵνα ὁ φθονερὸς Ἀπρίλιος καίῃ διὰ τῶν παγετῶν του τὴν ὠραίαν μηλίαν, τὴν ὑπερφανεστάτην διὰ τὰ ἀστεροειδῆ, τὴν εὐώδη τῆς ἀνοίξεως χιόνα (δηλ. τὰ ἄνθη). Ναι, τοιαύτη εἶναι ἡ ζωὴ. Μετὰ τὴν ἡμέραν, ἐπέρχεται ἡ πελιδνὴ νύξ· μετὰ τὸ πᾶν, ἡ ἔγερσις καταχθόνιος ἢ θεία. Πέριξ τοῦ μεγάλου συμποσίου (τῆς ζωῆς) ἔδρουε ἀπληστον πληθὸς· ἀλλὰ πολλοὶ συνδαιτημόνες ἐγκαταλείπουσι τὴν θέσιν των κενὴν καὶ ἐγείρονται πρὸ τοῦ τέλους.

2.

Ὅπόσας εἶδον νὰ ἀποθνήσκωσιν! Ἦ μὲν ἦτο βοδόχορος καὶ λευκὴ ἄλλη δὲ ἐφαίνετο ἀκρωμένη οὐρανίους συμφωνίας, ἄλλη δὲ, ἀσθενὴς, ἐστήριζε διὰ τοῦ βραχίονος τὸ κύπτον μέτωπόν της, καὶ, ὡς ἱπτάμενον τὸ πτηνὸν κάμπτεται τὸν κλάδον, οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ αὐτῆς συνέτριψε τὸ σῶμά της.

Μία τις, ὠχρὰ, πεπλανημένη, σπάραγμα μελαίνης παραφορᾶς, ἔλεγε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὄνομα ὑπερ οὐδεὶς ἐνθυμεῖται· ἄλλη τις ἐξέλειπεν ὡς ἄσμα ἐπὶ τῆς φόρμιγγος· ἄλλη τις ἐκπένοῦσα εἶχε τὸ γλυκὺ μειδίαμα νέου ἀγγέλου ἐκανερχομένου ἐν τῷ βίῳ. (2)

Ἄπασαι ὡς εὐθραυστα ἄνθη, ἀποθανοῦσαι ἄμα τῇ γεννήσει των! ὡς Ἀλκυωνῆς καταβροχιθεῖσαι μετὰ τῶν πλεουσῶν φωλεῶν των! ὡς περιστερᾶι, ἃς ὁ θεὸς τῷ κόσμῳ ἐδώρησατο! αἵτινες μὲ χάριν, μὲ παιδικὴν ἡλικίαν καὶ μὲ ἔρωτα ἐστεμμέναι, ἠρίθμουν τὰ ἔτη των διὰ τῶν ἀνοίξεων! (3) τίνες, ἀπέθανον! πῶς, ἥδη ὑπὸ τὸν λίθον ἐξηπλωμένα! πῶς τόσα θελακτικὰ ὄντα ἄνευ ὀράσεως καὶ φωνῆς! τόσαι δαῖδα ὀβεσθεῖσαι! τόσα ἄνθη ἀποσπασθέντα...! — Ὡ! ἀφήσατέ με νὰ καταπατῶ τὰ ἀποξηρανθέντα φύλλα, καὶ νὰ πλανῶμαι ἐν τῷ βάθει τῶν δασῶν!

(1) Ὁ ποιητὴς ἐν τῷ παρόντι ποιήματι σφοδρότατα καταφέρεται κατὰ τοῦ χοροῦ, ὡς παραϊτίου ἀνεπανορθώτου δυστυχήματος· καὶ πράγματι κατὰ τι ἔχει δίκαιον, διότι πόσαι μητέρες δὲν ἔκλασαν διὰ τέκνον οὐτινος χορὸς ὑπῆρξεν αἰτία τοῦ θανάτου του; πόσα τέκνα δὲν ἔμειναν ὀρφανὰ ἕνεκεν χοροῦ τὴν μητέρα ἢ τὸν πατέρα αὐτῶν ἀπολέσαντα; ἀλλ' ὅμως εἶναι πρόπον ἐπειδὴ οἱ χοροὶ στέλλωσι τινὰς εἰς τὸν Ἄδην ἢ βίπτουσιν ἐπὶ τινὰ χρόνον ἀσθενεῖς ἐν τῇ κλίνῃ νὰ χάσωσιν οἱ λοιποὶ τὴν ὠραιότεραν ἴσως τῶν διασκεδάσεων; Εἰς τοῦτο, νομίζω, μόνος ὁ Οὐγκώ θὰ ἀποκριθῇ ὅτι πρέπει. Σ. Μετ.

(2) Ὡς τὰ φαντάσματα τῶν τεθνεώτων. Σ. Μετ. (3) Δηλ. ὁ βίος των ἦτον ἡ ἀνοῖξις, ἄνευ ὀδύνης. Σ. Μετ.

Ἦδὲ φάσματα! (1) ἔκει, ὅταν ἐν τῇ σκιᾷ βεμβάζω, ἐρχονται τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο νὰ μὲ ἀκούωσι καὶ νὰ μοὶ ὀμιλήσωσι. Ἀμφίβολον φῶς μοὶ δεικνύει καὶ μοὶ κρύπτει τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν: διὰ τῶν κλάδων καὶ τοῦ σκιεροῦ φυλλώματος βλέπω τοὺς σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμοὺς των.

Ἦ ψυχὴ μου εἶναι ἀδελφὴ διὰ τὰς τοσοῦτον ὠραίας ταύτας σκιάς. Ἦ ζωὴ καὶ ὁ τάφος δι' ἡμᾶς δὲν ἔχουσι πλέον νόμους· Ὅτε μὲν βοθῶ τὰ βήματά των, ὅτε δὲ λαμβάνω τὰς πτέρυγας των. Ὅπτασία ἀνέκφραστος, καθ' ἣν ἐγὼ μὲν εἶμι ἀποθαμμένος ὡς αὐταί, αὐταὶ δὲ ζῶσιν ὡς ἐγώ.

Παρέχουσι τὸ σχῆμά των εἰς ἅπαντας τοὺς στοχασμοὺς μου· τὰς βλέπω, τὰς βλέπω! μοὶ λέγουσιν ἐλθέ! Ἐπειτα περίξ τάφου συγκαταόμεναι χορεύουσιν· εἶτα ἀπέρχονται βραδέως, βαθυμῆδον ἐκλείπουσαι· τότε διανοοῦμαι καὶ ἐνθυμιῶμαι...

3.

Μία πρὸ πάντων, — ἄγγελος, νέα τις Ἰσπανί! — λευκὰς ἔχουσα χεῖρας, στήθος ἐξοιδημένον ὑπὸ ἀθῶων στεναγμῶν, μέλανα ὀφθαλμῶν, ἐξ οὗ ἡστραπτον βλέμματα κροσίδος, (2) καὶ τὸ ἄγνωστον τοῦτο θέλγητρον, ἡ φαιδρά αὐτῆ δόξα ἡ στέφουσα δεκαπενταετὴς μέτωπον!

Οὐχί, δὲν ἀπέθανεν ἐξ ἔρωτος· ὁ ἔρωσις δι' αὐτὴν δὲν εἶχαν εἰσέτι μήτε ἠδονὰς μήτε μάχας· οὐδὲν ἔκαμνεν εἰσέτι νὰ πάλλῃ ἀναστατωμένη ἡ καρδία της ἐν ᾧ πάντες βλέποντες αὐτὴν ἀνέκραζον· πόσον εἶναι ὠραία! οὐδεὶς τῇ ἔλεγεν αὐτὴ χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

Ἦγάπα πολὺ τὸν χορὸν· τοῦθ' ὑπερ ἐθανάτωσεν αὐτὴν· τὸν λαμπρὸν χορὸν! τὸν ἔξοχον χορὸν! ἡ κόνις αὐτῆς εἰσέτι φρίττει, ἡσύχως κινουμένη, ὅτε, ἐν αἰθρίᾳ νυκτὶ, λευκὴ νεφέλη χορεύει περίξ τῆς ἡμισελήνου τῶν οὐρανῶν.

Ἦγάπα πολὺ τὸν χορὸν. — Ὅταν ἐπήρχετο ἑορτῇ, ἐσεκπέτετο αὐτὴν τρεῖς ἡμέρας, τρεῖς νύκτας ὠνευροπόλει αὐτὴν· καὶ γυναῖκες, μουσικοὶ, χορευταὶ οὐδὲν σταματᾶ, ἔρχοντο, ἐν τῷ ὕπνῳ της, ταράττοντες τὴν νεκρὰν κεφαλὴν της, νὰ γελῶσι καὶ νὰ θορυβῶσιν ἐν τῷ προσκεφαλαίῳ της. Ἐπειτα ἔρχοντο κοσμηματα, περιδέραια, θαύματα! ζῶναι ἐξ ὕδαφους ὑφάσματος (3) μὲ κυμαινόμενας ἀνταυγίας· ὑφάσματα ἐλαφρότερα τῶν πτερῶν τῶν μελισσῶν· στέφανοι, ταινίαι πληροῦσαι κἀνίστρα, ἄνθη ἀντιτιμιῦντα ἀνάκτορον!

Ἄμα ἡ ἑορτῇ ἤρχιζεν, μετὰ τῶν φιλογέλων ἀδελφῶν της ἔδραμε, συσπῶσα τὸ ριπίδιον ὑπὸ τοὺς δακτύλους της· εἶτα ἐκάθητο μετὰ τῶν γυναικῶν ἐπωμιδῶν, καὶ ἡ καρδία αὐτῆς διεριγνύετο εἰς ἱλαροὺς σαλιγγισμοὺς μετὰ τῆς μυρισφάνου ὀρχήστροφας.

Ἦτον ευχαρίστησις νὰ βλέπῃ τις χορεύουσαν τὴν νεάνίδα! ἡ ζῶνις της ἐτάραττε τὰς κυκλῆς πούλιαι· (4) οἱ μεγάλοι μέλανες ὀφθαλμοὶ της ἡστραπτον ὑπὸ τὸν μέλανα αὐτῆς μανδύαν, ὡς διάττων ἀστῆρ εἰς τὸ μέτωπον τῶν νυκτῶν ἀλλάσσει χρώματα ὑπὸ τὰς πτυχὰς μελανοῦ νέφους.

Τὸ πᾶν ἐν αὐτῇ ἦτο χορὸς. γέλωσι καὶ παράφορος χαρὰ. Τέκνον οὐσα! — Ἐθαυμάζομεν αὐτὴν κατὰ τὰς λυπηρὰς ἡμῶν

(1) Τῶν παρθένων. (2) Γεννηθεῖσα ἐν Ἀμερικῇ ὑπὸ γονέων Εὐρωπαϊῶν. Σ. Μετ. (3) Μουσαεῖ. (4) Ἦ λέξις αὕτη δὲν εἶναι κατάλληλος, ἀλλὰ δὲν εὐρον λέξιν Ἑλληνικὴν νὰ ὀνομάσω τὰ μικρὰ ἐκεῖνα χρυσαῖα στρογγύλα κοσμηματα, δι' ὧν κοσμοῦσιν ὠρολογιοθήκας, ζῶνας κλ. Σ. Μετ.

ἀργίας (4)· διότι ἐν τῷ χορῷ ἡ καρδία οὐδῶλος ἀναπτύσσεται, ἡ τέφρα ἱπταται ἐκεῖ περίξ τῶν μεταξίνων χιτῶνων, ἡ σκιερὰ πληξίς περίξ τῶν ἠδονῶν.

Πλὴν αὕτη ὑπὸ τοῦ στροβίλου (vals) ἢ τοῦ ἐγκύκλου χοροῦ φερομένη, ἱπτατο, ἐπανήρχετο ἀπνευστί καὶ ἐμεθύσκετο ἐκ τῶν ἤχων τοῦ ἐμπνεύστου πλαγκύλου, τῶν ἀνθέων, τῶν χρυσοῦν πολυελαίων τῆς μαγευτικῆς ἑορτῆς, ἐκ τοῦ θορύβου τῶν φωνῶν, ἐκ τοῦ θορύβου τῶν βημάτων.

Ὅποια εὐτυχία νὰ ἀνασκιρτᾷ τις ἐξἄλλος ἐν τῷ πλήθει, νὰ αἰσθάνηται διὰ τοῦ χοροῦ τὰς αἰσθήσεις του πολλαπλασιαζόμενας καὶ νὰ μὴ γνωρίζῃ ἐὰν ἐν τῇ νεφέλῃ κυλιεταί, ἐὰν διώκῃ φεύγων τὴν γῆν ἢ ἐὰν καταπατῇ κύμα συστρεφόμενον ὑπὸ τοὺς πόδας του!

Ἄλλὰ φεῦ! ἔπρεπε, ὅτε ἐπήρχετο ἡ αὐγὴ νὰ ἀναχωρήσῃ, νὰ περιμενῇ εἰς τὸ πρόθυρον τὸν ἐξ ἀταξίου ἐπενδύτην· τότε πολλάκις ἡ ἀφελὴς χορεύτρια ἠσθάνθη ἀνατριχιάζουσα ἐπὶ τῶν γυνῶν ὧμων τῆς ὀλισθαίνουσας τὴν τῆς πρῶταις πνοῆν.

Ὅποῖαν λυπηρὰν ἐπαύριον ἀφίνει ὁ φιλοπαίγμων χορὸς! χαίρετε στολισμοὶ, χοροὶ καὶ παιδικοὶ γέλωτες! τὰ ἄσματα διαδέχεται ὁ πεισματώδης βῆξ, τὰς βαδίνας καὶ φαιδρὰς ἠδονὰς ὁ πελιδνὸν ἔχων ὕψιν πυρετῶς, τοὺς λάμποντες ὀφθαλμοὺς οἱ ἐσθεσμένοι.

4.

Ἀπέθανεν. — δεκαπενταετῆς, ὠραία, εὐδαίμων, λελατρευμένη! ἀπέθανεν περὶ τὴν ἔξοδον χοροῦ ὅστις ἅπαντας ἡμᾶς ἐπενθηφόρησεν· ἀπέθανεν, φεῦ! καὶ ἐκ τῆς ἀγκάλης παραφροσύνης μητρὸς ὁ ψυχρὰς ἔχων χεῖρας θάνατος ἔλαβεν αὐτὴν κατακεκοσμημένη ὅπως κατακλίνῃ ἐν τῷ φερέτρῳ.

Ὅπως χορεύσῃ καὶ ἄλλους χοροὺς ἦτον ἀκόμη ἐτόιμη, τοσοῦτον ὁ θάνατος ἐσπευσε νὰ λάβῃ σῶμα τοσοῦτον ὠραῖον! τὰ δὲ ἐφήμερα ἐκεῖνα ἄνθη ἔτινα ἔσπεφον τὴν κεφαλὴν της, ἔτινα ἐξεκόλαπτον τὴν παραμονὴν ἐντὸς ἑορτῆς, ἐντὸς τάφου ἐμαράνθησαν.

Ἦ τάλαινα μήτηρ της! φεῦ! ἀγνοοῦσα τὴν τύχην της, νὰ ἀφιερῶσθαι τοσαύτην ἀγάπην ἐπὶ τοῦ εὐθραύστου τούτου καλῶμου καὶ ἐπὶ τοσοῦτον νὰ ἀγρυπνήσῃ εἰς τὴν πάσχουσαν παιδικὴν ἡλικίαν της, καὶ νὰ διέλθῃ τόσας νύκτας ὅπως ἀποκοιμήσῃ αὐτὴν κλαίουσαν νήπιον ἐν τῷ λίκνῳ της! Πρὸς τί; Ἦδη ἡ νεανὶς ἀποβίβασα, ὑπὸ τὸν μὀλυδον τοῦ φερέτρου, πελιδνὴ, ἐρμαιον τῶν σκολήκων, κοιμᾶται· καὶ ἐν τῷ τάφῳ ἔνθα ἀφήσαμεν αὐτὴν, ἑορτῇ τις τῶν τεθνεώτων τὴν ἐξυπνήσῃ καταψυχρον καθ' ὠραίαν τινὰ νύκτα τοῦ χειμῶνος, φάσμα μὲ φορικὴν γέλωτα ἐπὶ τοῦ σκυθρωποῦ καλλωπισμοῦ της ἐπίσταται ἀντὶ μητρὸς καὶ τῇ λέγει· εἶναι καιρὸς! καὶ παγόνων διὰ φιλήματος τὸ ἰόχρουν χεῖλός της, περᾶ τοὺς κομβῶδεις δακτύλους τῆς σκελετωδούς χειρὸς του ὑπὸ τὴν μακρὰν καὶ κυμαινομένην κόμπην της· ἔπειτα ἐντρομον ὀδηγεῖ αὐτὴν εἰς τὸν ὀλέθριον, εἰς τὸν ἐν τῇ σκιᾷ περιδιαβάζοντα ἀέριον χορὸν· καὶ ἐπὶ τοῦ φαινοῦ ὀρίζοντος ἡ σελήνη πλατεῖα καὶ ὠχρὰ ἐστὶ, ἡ δὲ Ἴρις τῶν νυκτῶν χρωματίζει μὲ γλακτώδη ἀνταύγειαν τὸ ἀργυροπάρυσον νέφος.

5.

Σὺς ἅπασαι ἃς εἰς τὰ παίγνιά του ὁ εὐθυμος χορὸς συγκαλεῖ, ἀναλογισθῆτε τὴν ἀνεπιστρεπτὴ ὀβεσθεῖσαν Ἰσπανίδα,

(1) Λυπηρὰν ἀργίαν ἐννοεῖ ὁ ποιητὴς τὰς ὥρας τοῦ χοροῦ. Σ. Μετ.

νεάνιδες! Εὐθυμος καὶ μὲ χαίρουσαν χεῖρα ἐπορεύετο δρέπουσα τὰ τῆς ζωῆς ῥόδα, τὸ κάλλος, τὴν ἡδονὴν, τὴν νεότητα, τὸν ἔρωτα!

Ἡ πωγὴ παιδική, ἀπὸ ἑορτῆς εἰς ἑορτὴν περιδιαβάζουσα, τῆς θελκτικῆς ταύτης ἀνοδοδέσμης διηυθεῖται τὰ χρώματα· ἀλλὰ πόσον ταχέως αὕτη ἀπῆλθεν, φεῦ! ἡ ἀτυχὴς! ὡς ἡ Ὀφιλία ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ συρομένη, ἀπέθανε συλλέγουσα ἄνθη!

ΤΑ ΤΗΣ ΙΤΕΑΣ ΦΥΛΛΑ.

Ποίημα Κας Τασσὲ μετάφρασις Σ. Στάη.

Ὁ ἀὴρ ἦτο καθαρὸς· ἐσχάτη τις τοῦ φθινοπώρου ἡμέρα ἐγκαταλείπουσα ἡμᾶς, ἀπέσπα τὸ στέμμα ἐκ τοῦ μετώπου τῶν δασῶν (1) ἐγὼ δὲ ἐθεώρουν μὲ ἀδιάκοπον πορείαν νὰ φεύγῃ ὁ ἥλιος, ἡ ἐποχὴ καὶ ἡ ζωὴ μου τὰ πάντα ἐνταυτῷ (2).

Πλησίον γηραιῶν στελέχους, ἐστριγμένη σιωπῆλως, ἀπόθουν τὴν ὀχληρὰν παρουσίαν τῶν ἀπαισιῶν ἡμερῶν (3) ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ ὕδατος ἢ τοῦ ἔτι ἀνθηροῦ χόρτου ἐπιπτεν ἀθορύβως μακρὰ μὲν τι φύλλον, ἐγὼ δὲ ἐρέμβάζον.

Ἐκ τῆς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου κυπούσης γηραιᾶς ἰτέας ἡ χεὶρ μου ῥάθυμος καὶ ἀφρημένη ἀρπάζει πράσινα κλάδων· εἶτα ἀπεφύλλησα τὸ ἐλαφρὸν φύλλωμά μου, ἀκολουθοῦσα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ἐπὶ τοῦ ῥόακος διαβατικὴν αὐτῶν πορείαν. Τῶν θλίψεών μου ἀλλόκοτον καὶ μηδαμινὸν παίγιον! ἤρτων ἕκαστον εὐθραυστον λείψανον περὶ τοῦ μέλλοντος· ἄς ἴδωμεν, ἔλεγον εἰς τὸ παρασυρόμενον φύλλον, ὅποια τις θὰ γίνῃ ἡ μετὰ τῆς ἰδικῆς σου συνδεμένη τύχη μου;

Μίαν μόνην στιγμὴν τὸ εἶδον μάλιστα ὡς ἀκάτιον τὸ ὅποιον τὸ κύμα περιδιαβάσει, νὰ πλέῃ ἠσύχως· αἴφνης τὸ κύμα τὸ ῥίπτει ἐπὶ τῆς ὄχθης· ἡ ἐλαφρὰ αὕτη πρόσκρουσις ἐπέφερε τὸ ναυαγίον τοῦ... τὸ προσεδάκουν, ... ἔμπιστεύομαι εἰς τὸ ὕδωρ νέον φύλλον, ζητοῦσα τὴν τύχην τὴν ὅποιαν διὰ τὴν ἀγαπητὴν μου λύραν ἐτόλμων νὰ προῖδω· ἀλλὰ μάτην ἤλπιζον θαύμα· ἐλαφρὸς ἄνεμος ἀπήγαγε τὸν χρυσὸν μου καὶ τὴν ἐλπίδα μου.

Ἐπὶ τῆς ὄχθης ταύτης ἔνθα ἡ τύχη μου ἐκπνέει, ἔνθα ἡ ἰκανότης μου ἐπὶ τῶν πτερύγων τοῦ ζεφύρου ἀπέπτη, νὰ ἐκθέσω ἐπὶ τοῦ ἀπίστου στοιχείου φιλτέραν εὐχὴν; ... Ὅχι, ὄχι, ἡ δεξιὴ χεὶρ μου ἐπιστοχώρησεν. Ἡ ἀσθενὴς καρδιά μου, μεμφομένη τὴν ἀδυναμίαν τῆς, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξορίσῃ σκιερὰν τινα λύπην, τετραγαγμένην φρίκην. Καρδιά ἀσθενὴς εἶναι εὐπιστος εἰς τοὺς οἰωνούς· οὗτοι συνήθριζον περὶ ἐμὲ ἀπειλητικὰς νεφέλας. Ὁ πράσινος κλάδος ἐκ τῶν χειρῶν μου ὀλισθαίνει κατὰ γῆς· ἀπεμακρυνόμενη σύννευς καὶ μονήρης, ὄχι ἄνευ θλίψεως· καὶ κατὰ τὴν νύκτα οἱ φανταστικοὶ μου ὄνειροι πέριξ τῆς ἰτέας τῆς ἐχρῶσης προφητικὰ φύλλα ἐπλανῶντο εἰσέτι.

Η ΤΙΜΩΡΙΑ.

(Ἐλευθέρα μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Φ. Δ.)

(Συνέχεια ἴδε φυλλ. Ζ.)

XXIII

Ὁ πατὴρ Νευκὺς μετὰ μικρὰν σιωπὴν ἐπανέλαθεν ὡδε πῶς: «Ὁ Βαρῶνος Οὐεκένσλαος Δὲ Ρουγεθιέρου, κύριος τῆς ἰδιοκτησίας ταύτης, εἶχε νυμφευθῆ πρὸ δεκαπέντε μηνῶν τὴν δεσπο-

σύνην Δὲ Φραϊνάγου, ὅτε ἔμαθεν, ὅτι μοναχὸς τις εἰς Cornéli-Munster, συγγενὴς του, ὅστις ἐκληρονόμησε πλούσιαν περιουσίαν, ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ αὐτὸν καὶ λάβῃ τὴν γνώμην του, ἐπὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς κληρονομίας ταύτης.

«Ἄν καὶ ὁ χειμὼν ἦτον ἐν τῇ ἀκμῇ του, αἱ δὲ ὁδοὶ λίαν ἐπικίνδυνον, ὁ Βαρῶνος ὅμως δὲν ἐδίστασε ν' ἀναλάβῃ τὸ ταξίδιον αὐτό. Ἀνεχώρησε λοιπὸν μετὰ δύο ὑπηρετῶν, τοῦ ἀμαζηλάτου, οὐτινος τὸ ὄνομα δὲν ἐνθυμούμαι, καὶ τοῦ θαλαμηπόλου τοῦ Χριστοφόρου Δαμρέ.

«Διέμειναν εἰς Cornéli-Munster ἐπὶ ἑξ ἡμέρας, τὴν δὲ ἐβδόμην μετὰ μεσημβρίαν, ἀνεχώρησεν, ἔχων κατὰ νοῦν νὰ διανυκτερεύσῃ εἰς Aix-la-Chapelle, δι' οὗ ἔπρεπε νὰ διαβῇ.

«Μεταξὺ τοῦ Munster καὶ τοῦ τελευταίου μέρους ὑπάρχει στενὸν ἀρκούντως βαθὺ καὶ λίαν μονήρες. Ὁ Βαρῶνος Οὐεκένσλαος ἔλαβε παρὰ τοῦ συγγενοῦς αὐτοῦ μεγάλην ποσότητα χρυσοῦ, ὅπως μεταχειρισθῇ αὐτὴν εἰς διάφορα φιλανθρωπικὰ ἔργα. Φαίνεται δὲ, ὅτι τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ἐγνωρίζον καὶ ἕτεροι, διότι, ἅμα ἡ φέρουσα αὐτὸν ἄμαξα ἐβόησεν εἰς τὸ ῥῆθρον μέρος, τέσσαρες προσωποφόροι, ὀκλισημένοι μέχρις ὀδόντων ἐνερανίσθησαν ἐμπροσθεν τῆς ἀμάξης. Οἱ δύο ἐξ αὐτῶν κατέλαθον τοὺς ἵππους, οἱ δ' ἕτεροι τὰς θυρίδας τοῦ ὀχήματος, προσκαλοῦντες τὸν Βαρῶνον, ὅπως τοὺς παραδώσῃ τὰ χρήματα, τὰ ὅποια εὐρίσκοντο εἰς τὴν κατοχὴν του.

«Γνωρίζετε κάλλιον ἐμοῦ πόσον ὁ Βαρῶνος ἦτον ὀξύνουμος καὶ γενναῖος. Ἄντι νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν βίαν, μόνος ὢν ἐναντίον τεσσάρων, ἀόπλων ὄντων, τοῦ τε Χριστοφόρου καὶ τοῦ ἀμαζηλάτου, ἀπεράσισε νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ληστῶν.

«Λαμβάνων λοιπὸν τὰ δύο πυροβόλα, ἅτινα ἔφερον ἐντὸς τῆς ἀμάξης ἐπυροβόλησεν. Ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο πάραυτα ἐκυλίσθη χαμαὶ, οἱ ἕτεροι ὅμως, οἱ κρατοῦντες τοὺς ἵππους, ἔδραμον πρὸς βοήθειαν τοῦ συντρόφου των, ὅστις, ἀποκρούων τὸν Βαρῶνον ἔθραυσε τὸν βραχίονα αὐτοῦ.

«Μοι εἶναι ἀδύνατον νὰ σὰς διηγηθῶ τὰ καθ' ἕκαστα τῆς φρικώδους ταύτης σκηνῆς· σὰς λέγω μόνον, ὅτι ὁ δυστυχὴς Βαρῶνος ἐφρονεθῆ μετὰ τοῦ ἀμαζηλάτου, καὶ ὅτι ὁ Χριστόφορος, ἀφ' οὗ ἀνδρείως ἀντεστάθη, δεσμευθεὶς ἐπὶ τέλους καὶ φιομυθεὶς τὸ στόμα καὶ τοὺς ὀφθαλμούς, ὠδηγήθη εἰς οἰκίσκον κείμενον ἐν μέσῳ τοῦ δάσους, ἔνθα ἀπαλλαγείς τοῦ φιμώτρου, εἶδε μετὰ φρίκης τὸ πτώμα τοῦ κυρίου του ἐκτάδην ἐπὶ τραπέζης, γυμνὸν καὶ ἄμορρον ἐκ τῶν αἰκιῶν πληγῶν τῆς ὁποίας κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀγρίας ταύτης πάλης ἔλαβε, ἐκεῖνο δὲ τοῦ ἀμαζηλάτου, ἐρριμμένον εἰς γωνίαν τινα ἐν εἰδει σωροῦ λείαν ἀγρείων ὀρνέων.

«Ῥίπτων ὁ δυστυχὴς τὰ βλέμματά του πρὸς τὰ ἔξω, τί βλέπει;

«Δύο τῶν δολοφόνων ὄρυσσον λάκκον. Εἶτα δὲ ἀμφότεροι οὗτοι εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ οἰκίσκου, καὶ ὄραντες τὰ πτώματα ἐκτός, ἐρρίψαν ταῦτα, τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἐντὸς τοῦ ἡνεωγμένου βάρους, ὅπερ πληρώσαντες γῆς, ἐφύτευσαν ἐπ' αὐτῆς χλόην, ὅπως κατασταθῇ ὁ τόπος ἀδιάκριτος.

«Φοίττω ἀκόμη ἐνθυμούμενος τὸν τρόπον, καθ' ὃν ὁ Χριστόφορος μοὶ ἐγνωστοποίησε τὰς φρικώδεις ταύτας λεπτομερείας, ἐκθέτων μοι συνάμα, ὅσα ὑπέφερε βλέπων ταῦτα ἐνεργούμενα παρὰ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. Ἐσκέπτετο ὁ ἄθλιος τί ἤθελεν ἀπογίνει, ἀναμμένων, ὡς ἐπόμενον, τὸν θάνατον αὐτοῦ, ὅτε παρετήρησε μάχαίραν τινα κειμένην ἐπὶ τοῦ πλησίον του καθίσματος. Κατάρθωσε νὰ λάβῃ αὐτὴν καὶ κόψῃ τὰ δεσμά, τὰ ὅποια ἡμῶν διζον τὰς κινήσεις του.

«Ἦτον ἤδη ἐλεύθερος, ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ; Οἱ λησταὶ εὐρίσκοντο ἔξω διανεμόντες τὴν λείαν ἦτο λοιπὸν ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ ἐξέλθῃ διὰ τῆς θύρας. Κατ' εὐτυχίαν του παρετήρησε κλίμακα καθήκουσαν πρὸς μικρὰν τινα ἀποθήκην, ἐν ἣ ὑπῆρχεν ἔξοδος ἄγουσα πρὸς τὸ ἀπέναντι δάσος.

«Ἄμ' ἔπος ἔμ' ἔργον· ἀλλ' ἐν ταυτῷ, ἐν ᾧ δηλαδὴ οὗτος ἀπεδίδρασκεν, ἤκουσε φωνὴν λέγουσαν— δὲν εἶναι πλέον, ποῦ ἄρα γε ἐπῆγεν;

«Εὐτυχῶς ἡ νύξ ἐφθασε τὸ δὲ δάσος ἦτον ἀρκούντως πυκνόν. Ἐκρίθη ἐντὸς ἀρμυδίου μέρους, ἄχρις οὗτου ἐνόησεν, ὅτι οἱ δῖοι αὐτοῦ ἐπορεύθησαν εἰς ἕτερον μέρος, καὶ τότε, ἐπανελάβε τὴν πορείαν του βαδίζων κατὰ τύχην.

«Ἐξῆν-λημένος ὑπὸ τοῦ κόπου, ῥακένδυτος, καὶ σχεδὸν γυμνός, ἐφθασε τὴν προίαν εἰς χωρίον τι, ἔνθα ἐπληροφόρηθη ὅτι ἀπείχεν ἐπτά ἕως ὀκτώ λεύγας τοῦ τόπου τοῦ κακουργήματος.

«Δεινὴ ὑπῆρξεν ἡ θέσις του! Νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Cornéli Munster ὅπως εἰδοποιήσῃ τὴν δικαιοσύνην, ἢ νὰ πορευθῇ εἰς Ρουγεθιέρου καὶ ἀφήσῃ τὴν φροντίδα ταύτην εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ θύματος.

«Ἦκολούθησε τὴν πρώτην γνώμην.

«Ἐρευνᾷ ἤρξαντο ἀμέσως ἐκ μέρους τῆς δικαιοσύνης ἀλλ' εἰς οὐδὲν ἀπέληξαν. Οὐδὲν ἐμαρτύρει τὸ κρησφύγετον τῶν ληστῶν, οὔτε ἠδυνήθησαν νὰ εὑρωσι τὸν τόπον τοῦ κακουργήματος.

«Κατὰ τὸν καιρὸν δὲ τούτον, ὁ πατὴρ Anicet ὁ συγγενὴς τοῦ Βαρῶνου, ἔσπευσε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν πύργον καὶ δώσῃ τὴν τρομερὰν ταύτην ἀγγελίαν εἰς τὴν Κ. Δὲ Ρουγεθιέρου. Ἦλθε δὲ συνοδευόμενος παρὰ τοῦ Κ. Δ' Οὐιδενφέλδου, συγγενοῦς ἐπίσης τοῦ Βαρῶνου, ὅστις κατοικεῖ ἤδη εἰς Zertlich πλησίον τῆς Aix-la-Chapelle.

«Ἐνταῦθα ὁ Ἰππότης Δὲ Τολουμόντης, ὅστις ἠκροᾶτο κινῶν πολλάκις τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ἐν εἰδει ἀποδοκιμασίας, διέκοψε τὸν ἐφημέριον:

— Καὶ ἡ δικαιοσύνη ἔμεινε πάντῃ ἀπαθὴς ἐνώπιον τοιοῦτου τολμηροῦ ἐγκλήματος! Οὐχί μόνον δὲν ἠδυνήθη νὰ συλλάβῃ τοὺς ἐνόχους, ἀλλ' οὔτε νὰ εὑρῇ τὸν τόπον, ὅπου ἔθαψαν τὸν Βαρῶνον;

— Οὐχί· σὰς εἶπον ἤδη, ὅτι ἐστάθη πολὺ δύσκολον.

— Εὐαρεστηθῆτε νὰ ἐξακολουθήσητε, πάτερ μου. Εἶμαι πολὺ περιεργός νὰ πληροφωρηθῶ ἀπάσας τὰς περιστάσεις τοῦ συμβάντος αὐτοῦ, ὅπερ μ' ἐνδιαφέρει ἐπὶ ποσοῦτον, ὥστε νομίζω, ὅτι, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ θεοῦ, θέλω δυνηθῆ νὰ φωτίσω ἐγὼ τὴν δικαιοσύνην.

XXIV

«Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ ἐκτανθῶ, ἐπανέλαθεν ὁ ἱερεὺς, ἐπὶ τῶν θλιβερῶν σκηνῶν, αἵτινες ἔλαθον χώραν ἐνταῦθα εἰς τὸν πύργον, ὅταν ἡ Βαρωνὶς ἐπληροφόρηθη τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτῆς συζύγου, ὃν εἶδεν ἀναχωροῦντα πληρὴ ζωῆς καὶ υγείας, καὶ τοῦ ὁποίου οὔτε τὸ λείψανον ἠδύνατο πλέον νὰ ἐπανιδῆ.

«Ὁ θάνατος αὐτὸς παρήγαγεν εἰς ἅπασαν τὴν χώραν τὴν πλέον θλιβεράν ἐντύπωσιν, τόσον ἐκ τῆς καθόλου τραγικότητος τοῦ συμβάντος, ὅσον καὶ ἐκ τῆς γενικῆς ὑπολήψεως, ἣν ἔχαιρε τὸ θῆμα.

«Ἐμείνω ὅμως, ὅπερ καθίστα τὴν θέσιν τῆς Κ. Δὲ Ρουγεθιέρου λυπηροτέραν, ἦτον, ὅτι ἔμεινε ἐστρατημένη πάσης οἰκιακῆς παρηγορίας. Ὁρφανὴ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, ἐκτός τῆς γραίας παιδαγωγοῦ αὐτῆς, παράφρονος καὶ ταύτης ὡς ἐκ τῆς προκε-

χωρητικῆς ἡλικίας, οὐδένα ἕτερον εἶχε, ὅπως εἶπη αὕτη, ἐν ταύτῃ τῇ ἀπελπιστικῇ θέσει, δύο λέξεις παραμυθίας!

«Ὁ Κ. Δ' Οὐιδενφέλδος ἦλθε μὲν μετὰ τοῦ πατρὸς Anicet, ὅπως ἀναγγεῖλῃ τὴν σκληρὰν αὐτὴν εἰδησίαν, ἀνεχώρησεν ὅμως πάραυτα, ὅπερ οὐδένα ἐξέπληξε, ἐπειδὴ, φαίνεται, ὅτι εἶχε ζητήσει ἄλλοτε τὴν χεῖρα τῆς Βαρωνίδος, ἐλευθερὰς ῥύσης, καὶ ἔνεκα τῆς ἀποτυχίας, εἶχον ἐπέλθει συμβάντα τινα, τὰ ὅποια ἐπέφερον ψυχρότητα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν δύο κατόπιν συζύγων. Ἐν τούτοις ἀπέδειξε ζωηρὰν καὶ βελίαν λύπην καὶ οὐδὲν ἠμέλησεν ὅπως ἠδύνῃ τὴν θέσιν τῆς δυστυχῆς συγγενοῦς του, καὶ νὰ φροντίσῃ περὶ τῶν συμπερὸντων τῆς.

«Οὕτω λοιπὸν ἐπροθυμοποιήθη, ὅπως στείλῃ εἰς αὐτὴν θαλαμηπόλον τινα ἀξίαν καὶ διακεκριμένην γυναῖκα, ἐναρέτου χαρακτήρος, ποσοῦτον ἀραιομένην, ὥστε ἐκέρδησε πάραυτα τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς Βαρωνίδος, ἥτις εὐρίσκει εἰς τὰς συνδιαλέξεις αὐτῆς καὶ παρηγορίαν καὶ διασκεδάσιν. Ἦτο δὲ πολὺ σοβαρὸν καὶ σπουδαῖον πρᾶγμα ἡ διατήρησις τῆς υγείας αὐτῆς, καθ' ὅσον ἐπλησίαζε τῆς ὥρας τοῦ τοκετοῦ τῆς. Ἰδοὺ διατὶ ἡ Πελαγία (οὕτω ὠνομάζετο ἡ θαλαμηπόλος αὕτη) παρεκίνει ἀκαταπαύτως αὐτὴν, ὅπως πορευθῇ εἰς Grand Duché, ἔνθα εἶχεν ἰδιοκτησίαν τινα, ἵνα ὁ τοκετὸς λάβῃ χώραν εἰς τόπον ἀνεπηρέαστον πάσης θλιβερᾶς ἀναμνήσεως.

«Ἀλλὰ καὶ ὁ Κ. Δ' Οὐιδενφέλδος, ὅστις ἦλθε πολλάκις ἐνταῦθα, καὶ τὸν ὅποιον αὕτη ἐσυνηθίσε πλέον νὰ δέχεται μετ' οἰκειότητος, δὲν ἔπαυε δίδων εἰς αὐτὴν τὰς αὐτὰς συμβουλάς. Τέλος, φαίνεται, ὅτι ἡ δυστυχὴς χήρα ἐνόησεν, ὅτι τὸ Ρουγεθιέρου πρᾶγματι εἶναι τύπος λυπηρῶν ἀναμνήσεων, καὶ συγκατετέθη ν' ἀναχωρήσῃ διὰ Φραϊνάγον.

«Φεῦ! ἡ δυστυχὴς δὲν ἔμελλε νὰ ἐπανιδῆ τὸ Ρουγεθιέρου.

«Ἰστεροῦμαι λεπτομερειῶν τοῦ θανάτου αὐτῆς. Πᾶν ὅ,τι ἔμαθον, εἶναι, ὅτι δύο μῆνας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτῆς, ὑπῆγε νὰ ἐνοθῆ μετὰ τοῦ συζύγου τῆς εἰς καλλίτερον κόσμον, σύρουσα κατόπιν καὶ τὸν υἱόν, τὸν ὅποιον εἶχε τέξει ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου τῆς.

«Οὕτω λοιπὸν, ὡς ἤδη γνωρίζετε, ὁ Κ. Δ' Οὐιδενφέλδος, μόνος κληρονόμος τοῦ πρώτου αὐτοῦ ἐξαδέλφου, ἔλαβε κατοχὴν τῆς ἰδιοκτησίας ταύτης τοῦ Ρουγεθιέρου, ἣν δὲν ἤρρησε νὰ πωλήσῃ πρὸς τὸν γυναικάδελφον αὐτοῦ τὸν Κ. Κόμητα Δὲ Χαλεμβράν, τοῦ ὁποίου ὁ πύργος εἶχε καταστραφῆ ἐξ ὀλοκλήρου ὑπὸ τοῦ πολέμου.»

— Σὰς εὐχαριστῶ, σεβάσμιε πάτερ, εἶπεν ὁ Ριχάρδος, διὰ τὰς εἰδήσεις ταύτας, αἵτινες ἀνακαθιστῶσιν οὐσιωδῶς, ὅσας προτιθέμεν νὰ ἐπιτύχω ἐκ μέρους τοῦ Χριστοφόρου Δαμρέ. Ἐν τούτοις εἰς πρώτην δοθεῖσάν μοι εὐκαιρίαν, θέλω προσπαθήσει νὰ φέρω καὶ ἐκεῖνον εἰς ἐξομολογήσιν τινα... Εἰς δὲ τὸ Φραϊνάγον, νομίζετε, ὅτι θέλω ἐπιτύχει πρόσωπα, τὰ ὅποια δύναται νὰ μοὶ δώσωσι πληροφορίας, ὅσον ἀφορᾷ τὸν θάνατον τῆς Βαρωνίδος καὶ τοῦ τέκνου τῆς;

— Δὲν εἶμαι εἰς κατάστασιν νὰ γνωρίζω, ἀπεκρίθη ὁ πατὴρ Νευκὺς.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἠκούσθη ὁ κώδων τοῦ πύργου προσκαλῶν τοὺς κατοίκους εἰς τὸ πρόγευμα. Οἱ πρεῖς οὗτοι ἔσπευσαν πάραυτα νὰ ἐπανέλθωσι.

XXV

Ἄπασα ἡ οἰκογένεια ἦτο συνθροισμένη εἰς τὴν αἴθουσαν. Εἰς τὸν Ἰππότην εἰσερχόμενον ἐποίησε μεγάλην ἐντύπωσιν ὁ ὑπερ-